

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 stycznia 2020 roku

Stosownie do regulacji art. 505¹³ § 2 k.p.c. niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, albowiem przedmiotowa sprawa była rozpoznawana przez Sąd I instancji w postępowaniu uproszczonym, a w toku postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

W pierwszej kolejności, wbrew zarzutom pozwanego, nie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., bowiem w istocie fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia były między stronami bezsporne, zaś spór sprowadzał się do ich oceny prawnej, tj. czy skutkują wyłączeniem odpowiedzialności strony pozwanej za odwołany lot powoda - w oparciu o art. 5 ust. 3 w zw. z motywem 14 preambuły Rozporządzenia (WE) Nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.U.E.L2004.46.1, Dz.U.U.E-sp.07-8-10). Analizując treść pism pozwanego, trudno znaleźć zaprzeczenie przywoływanych przez powoda okoliczności faktycznych- a tylko je odmiennie prawnie ocenia. W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe w sprawie zostało przez Sąd I instancji przeprowadzone prawidłowo i wyczerpująco, w oparciu o wszystkie dowody wskazane przez strony dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a zatem zgodnie z art. 233 k.p.c. W związku z tym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego, ani do czynienia odmiennych ustaleń faktycznych od prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego, które przyjął za własne. Sąd podziela także ocenę Sądu Rejonowego, że opóźnienie lotu wynikające z opóźnienia się poprzedniego rejsu nie spełnia przesłanek nadzwyczajnych okoliczności określonych w art. 5 ust. 3 oraz motywu 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie nr 295/91. Zdaniem Sądu nie można zgodzić się z twierdzeniami strony pozwanej, że opóźnienie lotu nie rodzi po stronie powódki prawa do odszkodowania, bowiem opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego. Należy podkreślić, że w myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Nie odpowiadają prawdzie twierdzenia pozwanego, że na powódce ciążył ciężar udowodnienia w zakresie braku zaistnienia okoliczności nadzwyczajnych. Przy zastosowaniu wskazanej zasady do realiów niniejszej sprawy należy wnioskować, że to pozwana w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinna wykazać wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Są one bowiem wyjątkiem od reguły, iż przewoźnik lotniczy ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za ponad trzygodzinne opóźnienie lotu. Zdaniem Sądu, strona pozwana nie podołała temu obowiązkowi, bowiem nie przedstawiła dowodów wskazujących na fakt ich wystąpienia. Pozwany ograniczył się do przedstawienia okoliczności mogących mieć wpływ na opóźnienie wcześniejszego lotu, nie zaś na lot, którym miała lecieć powódka. Pozwany winien udowodnić, że konkretny samolot w godzinie zaplanowanego lotu nr (...) z K. do M. nie mógł wystartować- natomiast pozwany jedynie wykazywał, że nie mógł wystartować samolot w godzinie lotu nr (...) z M. do K.. Na czas zaplanowanego lotu powódki warunki atmosferyczne pozwalały na start samolotu, zaś jedynym powodem opóźnienia lotu była niewystarczająca flota przewoźnika. Nie można nie zwrócić uwagi, że pozwany przewoźnik lotniczy powinien działać ze szczególną starannością w zakresie prowadzonej przez siebie działalności i tak planować siatkę połączeń, aby pomiędzy lądowaniem a rozpoczęciem kolejno po sobie następujących lotów rejsowych (planowych) w rotacji zarezerwowany był czas na przeprowadzenie wymaganych czynności technicznych i wyeliminowanie zwykłych, niewielkich opóźnień. W przeciwnym razie działanie przewoźnika

lotniczego należałoby uznać za nieracjonalne, bo niewielkie nawet opóźnienie jednego lotu powodowałoby opóźnienie wszystkich kolejnych, wykonywanych tym samym statkiem powietrznym, co więcej, tak zainicjowane opóźnienie z każdym kolejnym lotem zwiększałoby się, powodując poważne niedogodności dla pasażerów. Na podobnym stanowisku stanął Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt I OSK 2497/14), który wskazał, że opóźnienie lotu wynikające z opóźnienia się poprzedniego rejsu nie spełnia przesłanek nadzwyczajnych okoliczności określonych w art. 5 ust. 3 oraz motywu 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie nr 295/91. Opóźnienie to nie stanowi bowiem nadzwyczajnej okoliczności wymienionej w motywie 14 i 15 powołanego rozporządzenia, której przewoźnik lotniczy nie mógł uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, skoro nie było ono efektem działania czynników zewnętrznych, na które przewoźnik nie miał jakiegokolwiek wpływu. Pozwany także nie wykazał, by użył wszystkich zasobów ludzkich i materiałowych oraz finansowych, którymi dysponował, celem uniknięcia opóźnienia w starcie lotu powódki.

Biorąc wszystko powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że powodowi należy się zryczałtowane odszkodowanie w kwocie po 400 euro na podstawie art. 7 ust. 1 pkt b Rozporządzenia (WE) nr 261/04, a apelacja okazała się bezzasadna i jako taka oddalona na mocy art. 385 k.p.c. O kosztach procesu rozstrzygnięto w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie dla profesjonalnego pełnomocnika, obliczone w oparciu o § 2 pkt 3 w zw. z art. 10 § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSR (del.) Anna Kruszewska